ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΣΤΗΝ ΑΚΡΗ ΤΟΥ ΓΚΡΕΜΟΥ

Γκούζλας φώνοξε τὸν Ντούλμερη νὰ πᾶν στὸ κυνῆγι. Τεῦγαν πῆ πῶς στὴν κορφὴ τῆς Ἀητοφωλιᾶς, ὅτε μικρὸ ὀρφανίδιο ποὺ σχηματίζεται πάνω στὸ ἀνατολικὸ βουνὸ ποῦνε τὸ κολοκοῖρι γεμάτο ἀσφοδελούς, εἶχαν πέσει κοπάδια μπεκάτσες. Ἀκόμα εἶχαν φωνῆ χνάρια ὀπὸ λογούς. Μποροῦσε νἆταν κι' ἀγριοκούνελα. Ἀρκετὲς ντουζίνες ἀπ'αὐτὰ εἶχαν ξεκόψει τὴν πιρσσμένη ἀνοιξι ὀπ' τὸ γειτονικὸ ὑποστατικὸ κ' εἶχαν πάρει τὸ βουνό. Ἀπὸ τότε ὁ τόπος εἶχε γεμίσει κουνέλια κ' οἱ κυνηγοὶ σκότωναν τοχτικὰ δύο καὶ τρία ζευγάρια ἀπ'αὐτὰ σὲ κάθε τους ἐκδρομή. Ἤσαν τόσο πολλὰ ποὺ καὶ τὰ παιδιὰ τὰ χτυποῦσαν μὲ τὶς πέτρες. Ὁ Ντούλμερης χτύπησε τὶς μπότες του στὶς πλάκες τῆς αὐλῆς, χουχούλιξε τὰ χέρια του κ' εἶπε :

— Θὰ πάρω τὸ δίκαννο. Τὸ λάδωσα προχθὲς καὶ τραβάει μιὰ χαρά.

Ὁ οὐρανὸς ἦταν χαμηλὸς καὶ βαρύς. Μεγάλοι ὄγκοι συννέφων κυλοῦσαν ἐπάνω ἀπ' τὲς στέγες τῶν σπητιῶν. Ἔδειχνε πῶς θὰ χιόνιζε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή. Οἱ δρόμοι ἦσαν ἔρημοι, κ' ἡ καπνοδόχες τοῦ χωριοῦ ἄφηναν πυκνὲς τοῦφες καπνοῦ. Κοπάδια ὀπὸ μαῦρα ἀγριοπούλια περνοῦσαν ψηλά, κρώζοντας. Ξεκίνησαν καὶ βγῆκαν πρὸς τοὺς ἀγροὺς μὲ ἀργὸ βῆμα καπνίζοντας τὶς χοντρὲς πίπες τους. Ἕνα μαῦρο σκυλλὶ μὲ δασυ γαλιστερὸ τρίχωμα ἀκολουθοῦσε τὸν Ντούλμερη ποὺ πήγαινε μπρὸς ἔχοντας τὸ δίκαννο κρεμασμένο στὸν ὦμο, τὸ μαλλιαρὸ κοῦκο του κωμένο ὡς τ'αὐτιὰ καὶ τὰ χέρια στὶς τσέπες. Ἔκανε μεγάλα κανονικὰ βήματα κι' ἐψιθύριζε ἕνα παληὸ θαλασσινὸ τραγοῦδι. Ὁ Γκούζλας τὸν ἀκολουθοῦσε ξοπίσω χωρὶς νὰ μιλάῃ. Κύτταζε τ' ἀκαλλιέργητα χωράφια, τὰ δένδρα ποὺχε σπάσει καὶ ξεριζώσει ὁ ἄνεμος καὶ τοὔρριχνε λοξὲς ματιὲς γεμάτες μῖσος. Ἦταν ἀληθινὰ ἕνας δυνατὸς ἄντρας ὁ Ντούλμερης μὲ τετράγωνες πλάτες καὶ γερὰ μπράτσα.

Ὁ Γκούζλας χάϊδευε τὸ ὅπλο του κι' ἔκανε ἀλλόκοτους συλλογισμούς. Σὲ μιὰ στιγμὴ σκέφθηκε νὰ τὸν σημαδέψῃ καθὼς πήγαινε μπρός, ἀνάμεσα στὴς δυὸ πλάτες καὶ νὰ τὸν χτυπήσῃ. Ἡ σκέψις ὅμως αὐτὴ δὲν τοῦ φάνηκε σωστή. Ἤσαν στὴ μέση τοῦ δρόμου κι' ἂν τὸν ξεμπέρδευε ἔτσι, θὰ τὸν ἔλεγαν δειλό. Αὐτὸ δὲν τὸ ἤθελε γιὰ ὅλη του τὴ ζωή. Μία κουροῦνα μὲ μαῦρα φτερὰ καὶ κίτρινο σὰν χρυσάφι ράμφος πέρασε μπρός του καὶ κάθησε μέσα σ' ἕνα χέρσο χωράφι. Ἔπαψε νὰ σκέπτεται καὶ κύτταζε τὸ πουλὶ αὐτὸ ποὺ τοὺς ἄφηνε νὰ ξεμακραίνουν γιὰ νὰ πετάξῃ πάλι κοντά τους. Τοὺς παρακολουθοῦσε μὲ λοξὰ φτερουγίσματα περνῶντας πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τους κι' καθόντας ἄλλοτε στὴ νοτισμένη γῆ κι' ἄλλοτε πάνω στὶς ξερὲς καὶ καμπούρικες ἐλῆές. Τί νὰ ἤξερε τάχα καὶ πήγαινε μαζῆ τους ; Θυμήθηκε πῶς ἡ κουροῦνες τρῶνε σάπιες σάρκες. Μιὰ φορὰ εἶχε δῆ ἕνα κοπάδι ἀπ' αὐτὲς νὰ μαδοῦν ἀπὸ τὰ μαῦρα του κρέατα ἕνα ψόφιο ἄλογο κοντὰ στὴν ἀκρογιαλιά. Σὲ λίγες μέρες ποὺ ξαναπέρασε ἀπὸ τὸ ἴδιο μέρος εἶδε τὸ σκελετὸ τοῦ ἀλόγου ἐντελῶς γυμνὸ μὲ τὴ κοιλιὰ πρὸς τὰ ἐπάνω. Ἔμοιαζε μὲ σκελετὸ βάρκας καθὼς τὰ παγίδια του ἦσαν ὄρθια κ' ἡ σπονδυλική του στήλη μισογερμένη πάνω στὰ γαλίκια ὅμοια μὲ καρίνα...

Ἡ κουροῦνα τώρα εἶχε πάρει θάρρος κ' ἐζύγωνε πιὸ κοντά. Τοὺς ἀκολουθοῦσε ἀπὸ πίσω σὰν ὀρνίθι. Γύρισε, ἅρπαξε ἕνα βῶλο χῶμα καὶ τῆς τὸν πέταξε. Αὐτὴ φτερούγισε ψηλὰ στὸν μουντὸ ἀέρας καὶ χάθηκε ἀνάμεσα στὰ κοντοπρίναρα τῶν πλαγινῶν βράχων. Ὁ Ντούλμερης γύρισε, τὸν κύτταξε, ἄναψε τὴν πίππα του καὶ τρύβηξε τὸν δρόμο του. Ἐννοιωθε κάποια ψυχρότητα τὴν ἡμέρα αὐτὴ γιὰ τὸν Γκούζλα μὲ τὸν ὁποῖο τόσες ἄλλες φορὲς εἶχαν βγῆ μαζὺ στὸ κυνῆγι μιλῶντας στὸ δρόμο γιὰ τὰ σπαρτά, τ' ἄλογα, τὰ κρασιά, καὶ τὶς γυναῖκες. Ἄρχισε νὰ ψιθυρίζῃ πάλε τὸ ἴδιο θαλασσινὸ τραγοῦδι ποὺχε ἀπάνου κάτου αὐτὰ τὰ λόγια :

— Ὅταν πεθάνω θάψτέ με κοντὰ στὰ μουράγια
ν' ἀκούω τὰ κύματα ποὺ θἄρχωνται καὶ θὰ φεύγουν
τὰ φιλιὰ τοῦ μισεμοῦ καὶ τοῦ γυρισμοῦ τὰ τραγούδια...

Ἔπειτα τὸ τραγοῦδι γίνονταν πιὸ παθητικὸ καὶ τελείωνε μ' αὐτὰ τὰ λόγια :

Μ' ἀρέσει ἡ θάλασσα π' ἁπλώνεται ὁλοπράσινη
σὰν τὰ μάτια μιᾶς νεράϊδας ποὺ μέχει πλανέσει...

Ὁ Γκούζλας αἰσθάνθηκε κάτι νὰ τοῦ σφίγγει τὸ λαιμό. Αὐτὸ τὸ τραγοῦδι τὸν ἐπείραζε. Ὁ νοῦς του πῆγε στὴ γυναῖκα του. Ἡ Αννέλα εἶχε ὡραῖα πράσινα μάτια. Ἦταν ἕνα παράξενο χρῶμα βαθὺ γαλάζιο ποὺ ἔπερνε πράσινους κυματισμοὺς ὅταν τὰ κύτταζε κανεὶς πολλὴν ὥρα. Ἦταν κάτι βαθὺ καὶ ἀπέραντο. Για τὰ μάτια της τὸ ἔλεγε τὸ τραγοῦδι αὐτὸ ὁ Ντούλμερης. Τὴν ἀγαποῦσε ! Ὁ Γκούζλας ἔμεινε πολλὴν ὥρα βυθισμένος στὶς σκέψεις αὐτὲς ποῦ τοῦ ἔσχιζαν τὴν καρδιά. Τὰ θυμήθηκε τὰ μάτια αὐτὰ τὸ βράδυ τοῦ γάμου του ὄω καὶ πέντε χρόνια. Ἤσαν πειὸ μεγάλα καὶ πειὸ φωτερὰ τότε. Τώρα εἶχαν πάρει μιὰ ἀλαφρὴ θολάδα λύπης. Ὅταν μπῆκαν στὴ κάμαρά τους τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἔπειτα ἀπὸ τὸ γλέντι τοῦ γάμου του, πῆρε τὸ κεφάλι της γυναίκας του στὰ δυὸ του χέρια καὶ κύτταξε στὸ βάθος τῶν ματιῶν αὐτῶν. Ἤσαν ὅπως μιὰ πράσινη θάλασσα, ἕνα χειμερινὸ ἀπόβραδο χωρὶς κύματα καὶ χωρὶς τέλος. Κάτου βαθειὰ ἔλαμπε ὅπως ἕνας φάρος τὸ γλυκὸ φῶς τοῦ κανταηλιοῦ τῆς κάμαρας π' ἀνταναχλοῦσε ἐπάνω της. Τὸ μυστήριο αὐτὸ τῶν ματιῶν τῆς γυναίκας του τῶξερε τώρα καὶ ἕνας ἄλλος

ἄνθρωπος, ξένος αὐτὸς καὶ τὸ τραγουδοῦσε κηόλας. Τοῦ ἦρθε νὰ κλάψῃ ἀπὸ τὴ λύσσα του.

Ὁ Ντούλμερης εἶχε πάψει πειά. Ἐβράδιζε πειὸ γρήγορα, γιατὶ τὸ κρύο ἄρχισε νὰ γίνεται πειὸ τσουχτερό. Ἡ κουροῦνα δὲν εἶχε ξαναφανῇ. Κανένας καλογιάννος τραγουδοῦσε πάνω στοὺς φράχτες ἀμέριμνα. Ὁ Γκούζλας τώρα κύτταζε τὸν Ντούλμερη, ὅπως ἔκανε ἄλλοτε στὰ πανηγύρια ὅταν μαζευόντουσαν κάτω ἀπ' τὰ ἰσκιερὰ πλατάνια γιὰ τ' ἄλογο τῶν συντρόφων του. Κύτταζε τότε τὰ ζῷα μὲ φθόνο γιατ' ἦσαν πειὸ δυνατά, πειὸ ὑπερήφανα, πειὸ κομψά καὶ νοήμονα ἀπ' τὸ δικό του. Μέσα του ἔννοιωθε τὸν ἴδιο φθόνο νὰ τοῦ καίῃ τὰ σπλάχνα Αἰσθανόταν μαζὶ μὲ τὸ μῖσος του, μιὰ ἀδυναμία καὶ μιὰ ταπείνωσι. Ὁ Ντούλμερης ἦταν πειὸ νέος ἀπ' αὐτόν, πειὸ δυνατὸς καὶ πειὸ κομψός. Τὸ κεφάλι του συμμετρικό, μὲ τὴν ψημένη ἀπ' τὸν ἥλιο ἀντρίκια μορφή του ἐστηρίζετο ὑπερήφανα πάνω στὸ γερὸ λαιμοτράχηλό του. Ἡ πλάτες του, τὰ δυνατὰ κ'εὔγραμμα ἰσχύα του ἐλύγιζαν εὔμορφα πάνω σὲ μιὰ γυναικείας κομψότητος μέση. Θὰ τὰ ζήλευε κάθε ἄνδρας καὶ κάθε γυναίκα τὰ νειάτα αὐτά. Καὶ θᾶταν λύπη νὰ τὰ χαραμίσῃ κανείς. Σκέφτηκε τὸν Ντούλμερη ξαπλωμένον στὴ χλόη, πάνω σ' ἕνα ψήλωμα μὲ τὸ κεφάλι ἀνοιγμένο, πνιγμένον στὸ αἷμα, καὶ πῆρε βαθειὰ τὴν ἀναπνοή του. Ἡ σκέψι τοῦ αἵματος τὸν ἐλάφρωνε πολύ. Ἔπειτα σκέφθηκε τὴν Ἀννέλα. Τὴν νύχτα αὐτὴ θᾶσβυνε γι' αὐτὴν ὁ ἥλιος τῆς εὐτυχίας της. Αἷμα πολὺ θὰ τὴν κηλίδωνε. Ἦταν ζήτημα ἂν θὰ μποροῦσε ν' ἀνθέξῃ σὲ τόση συμφορά. Αὐτὸ ὅμως τὸν εὐχαριστοῦσεν. Τὴν στοχάζουταν νὰ κυλιεται στὸ πάτωμα καὶ νὰ δέρνεται.

Τὰ μαλλιά της ἦσαν χυμένα γύρω. Γειτόνισσες τῆς ἔλεγαν λόγια παρηγοριᾶς. Ἔπειτα σκέφτοταν τὸ κακὸ ποῦχε γίνῃ. Ἦταν ἀκόμη νωπὴ ἡ ἁμαρτία καὶ τοῦ ἔφερνε τὸ αἷμα στὸ κεφάλι. Ἐκεῖνος ποὺ τοῦ τὸ φανέρωσε φάνηκε πολὺ σκληρός. Ἔγινε ἕνα βράδυ ποὺ ἔλειπε σ' ἕνα μακρυνὸ κτῆμα. Εἶδαν τὸν Ντούλμερη νὰ πηδάῃ ἀπ' τὸ παράθυρο σπῆτι του καὶ δὲ βγῆκε παρὰ τὸ γλυκοχάραγμα. Ἡ Ἀννέλα τοῦ κουνοῦσε μέσ' ἀπ' τὸ παράθυρο ἕνα μαντῆλι. Ὅλ' αὐτὰ ὀνακατευόντουσαν μέσα στὸ κεφάλι του καὶ τοὔρχόταν σκοτοδίνη. Τ' αὐτιά του βούΐζαν καὶ τὰ χέρια του ἔτρεμαν. Βιαζόταν πολύ.

Τὰ πουλιὰ λαλοῦσαν ἀνάμεσα στοὺς θάμνους. Τὸ χιονόνερο ἔπεφτε πειὸ πυκνό. Ὁ ἀγέρας εἶχε πέσει καὶ γύρω δὲν ἦταν ψυχή. Ἡ νοτισμένη γῆ ἐμύριζε, ἕνα χῶμα βρεγμένης στάχτης ἦταν ἁπλωμένο παντοῦ. Στὸν οὐρανὸ ἄγρια πουλια μαῦρα φτεροκοποῦσαν, ἔπεφταν μ'ἁπλωμένα τὰ φτερὰ σὰν πληγωμένα κι'ἔπειτα παίρνοντας ξαφνικὰ φόρα ἔσχιζαν γρήγορα τὸν ἀγέρα καὶ χάνονταν πέρα πολὺ μακρυὰ κρώζοντας. Εἶχαν φθάσει τώρα σ' ἕνα στενὸ μονοπάτι ποὺ ἔβγαζε ἴσια στὸ ψήλωμα τῆς Ἀητοφωλῆς. Ὁ Ντούλμερης εἶχε σταθῇ καὶ τὸν περίμενε καθισμένος σὲ μιὰ πέτρα. Ἔτρωγε λίγο ψωμὶ μ' ἕνα κομμάτι μεγάλο ἄσπρου τυριοῦ. Ὅταν ὁ Γκούζλας σίμωσε, σηκώθηκε καὶ προχώρησε πλάγι του.

— Νόμισα πῶς χάθηκες ἀνάμεσα στ' ἀμπέλια, τοῦ εἶπε. Τί σκεφτόσουν ; Γιὰ τὴν ἐσοδεία ἴσως. Τὸ πρᾶγμα εἶνε φανερό, πέρασαν τὰ καλὰ χρόνια. Φέτο δὲν θᾶχουμε τὰ λάδια ποῦχαμε ἄλλες χρονιές.

Ὁ Γκούζλας τὸν κύτταξε στὰ μάτια. Ἐκεῖνος ἐξακολούθησε τρώγοντας τὴν τελευτσία μπουκιὰ τοῦ ψωμιοῦ μὲ φουσκωμένα μάγουλα :

— Ὑγεία νὰ ὑπάρχῃ. Ἔ, τί λὲς ἐσύ ;

— Τί νὰ πῶ ;

— Κι' ἔπειτα δὲ χάθηκε ὁ κόσμος. Ὅ,τι λιγοστεύει στὴν παραγωγὴ ἀκριβαίνει στὴν ἀγορά. Ἔτσι μπορεῖ νὰ φέρῃ κανεὶς ἰσοζύγιο. Τί λὲς Γκούζλα ;

— Ἴσως νὰ εἶνε ἔτσι... Καὶ τὸν κύτταξε λοξὰ ὀργισμένος γιὰ τὴν ἀταραξία του αὐτὴ καὶ τὴν ὄρεξι ποῦχε γιὰ κουβέντα.

Συνέχισαν τὸ δρόμο τους χωρὶς νὰ μιλοῦν. Προχωροῦσαν ἐπάνω στὴ βουνοπλαγιὰ περνῶντας στενὰ μονοπάτια. Γύρω ἦταν ἀφθονία ἀπὸ σχίνους, πρινάρια, μικρὲς βαλανιδιὲς καὶ ἄλλους ἄγριους κι' ἀγκαθωτοὺς θάμνους. Μικρὰ γκρίζα πουλάκια ἔφευγαν ξαφνισμένα καὶ τρύπωναν ἀνάμεσα στὰ χαμόκλαδα. Ἐπήγαιναν πειὰ προφυλακτικὰ μὲ τὸ ἔνστικτον ἐκεῖνο τῶν κυνηγῶν πατῶντας στὶς ἄκρες τῶν ποδιῶν καὶ γλυστρῶντας ἀνάμεσα στὰ κλαδιὰ ἀθόρυβα. Ξεμάκρεναν καὶ συναπαντιώτουσαν πάλι, γονάτιζαν καὶ πυροβολοῦσαν. Τοὺς ἤχους τοὺς ἔπαιρναν καὶ τοὺς ἀντιλαλοῦσαν οἱ γύρω βουνοπλαγιές. Πρὶν φθάσουν στὴν κορυφὴ ὁ Ντούλμερης ἔφθασε τὸ Γκούζλα λαχανιασμένος.

— Κύττα τί χτύπησα, εἶπε. Θὰ μοῦ συμβῇ κακό...

Καὶ τοῦ ἔδειξε ἕνα χονδροκέφαλο μποῦφο μὲ τὴ φτεροῦγα σπασμένη καὶ τὸ στῆθος γεμᾶτο αἵματα. Τὸ πουλὶ εἶχε γυρμένο τὸ κεφάλι του πλάϊ κ' εἶχε μισοκλείσει τὰ μάτια. Ὁ Ντούλμερης τὄπιασε ἀπ' τὸ πόδι καὶ τὸ πέταξε μέσα σὲ μιὰ βατουλιά. Πῆραν τὸ δρόμο σκεφτικοὶ κ' ἀμίλητοι. Ὁ Ντούλμερης κύτταζε διαρκῶς τ' ὡρολόγι του. Ἀπ' τὴν ὥρα ποῦ σκότωσε τὸ πουλὶ ἐκεῖνο κάτι βαρὺ εἶχε καθίσει στὴν καρδιά του. Τὰ σύννεφα χαμήλωναν πειὸ πολὺ καὶ σκοτείνιαζε διαρκῶς.

— Μὰ ποῦ στὸ διάβολο βρέθηκε δῶ πάνω, ρώτησε ξαφνικά.

Ὁ Γκούζλας τὸν κύτταζε περίεργα.

— Γιὰ ποιὸν λές !

— Γιὰ τὸ πουλί.

Δὲν τοῦδωσε ἀπάντησι. Αὐτὸ ἐπείραξε τὸν Ντούλμερη.

—Λένε, εἶπε, πὼς εἶναι κακὸ σημάδι. Ἕνας θειός μας σκότωσε ἕνα μποῦφο στὰ χρόνια του κι' ἔπεσε μιὰ ὥρα ἔπειτα ἀπ' τ' ἄλογο στὸ ποτάμι καὶ πνίγηκε. Τί λὲς σὺ γι' αὐτό ;

—Λέω πῶς θᾶχῃ κάμει κάτι κακό. Ὁ Θεὸς τιμωράει πάντα τοὺς ἀνθρώπους ποὺ φταῖνε.

Ὁ Ντούλμερης πειράχτηκε.

—Τί θὰ πῇ αὐτό ; Ὁ Θεὸς τιμωράει τοὺς ἀνθρώπους ποῦ τοῦ ἔφταιξαν, ὁπότε θέλει χωρὶς νὰ τοὺς στείλῃ τέτοια περιστατικά. Ἔπειτα κι' αὐτὸ εἶνε μιὰ ἰδέα. Ὁ Θεὸς τιμωράει τώρα σὰν μεθυσμένος. Ὁ δίκαιος αὐτὸς καὶ πληρώνει. Στρίψε...

Καὶ τοῦ ἔδειξε ἕνα μονοπάτι ποῦ τραβοῦσε δεξιά. Ὁ Γκούζλας εἶχε κοκκινήσει. Τὸν ἐκύτταξε κατάματα καὶ τοῦπε :

—Μπᾶ !... Ἔτσι λὲς ἐσύ;

Ὁ Ντούλμερης ἄρχισε νὰ γελάῃ.

—Δὲν τὸ λέω γώ. Τὸ βλέπομε δὰ στὰ πράγματα.

Ὁ Γκούζλας στάθηκε. Τὰ μάτια του εἶχαν κοκκινήσει. Εἶπε βραχνὰ προχωρῶντας ἕνα βῆμα :

—Ὥστε καὶ τώρα πρέπει νὰ πέσω γὼ κάτ'ἀπ' τὸ βράχο; Πῶς;.. Αὐτὸ λές ;...

Ὁ Ντούλμερης τὸν ἐκύτταξε σαστισμένος.

— Τί θὲ νὰ πῇς Γκούζλα ; Πσραμιλᾷς ;

Ὁ Γκούζλας ἄρχισε νὰ γελάῃ. Ἦταν ἕνα γέλοιο κρῖο ὅμοιο μὲ τοὺς κρωγμοὺς τῶν πουλιῶν ψηλὰ στὸν ἀγέρα. Σταθῆκε μπροστὰ στὸ Ντούλμερη καὶ τοῦ φώναξε κόκκινος ἀκόμα ἀπ' τὰ γέλοια πιάνοντάς τον ἀπὸ τοὺς δύο ὤμους.

— Δὲν παραμιλάω. Μιλάω σωστά. Γιὰ τὴ γυναῖκα μου μιλάω. Καὶ γιὰ σέα. Αἴ, αἴ ;...

Εἶχαν φτάσει στὴν κορφή. Τὸ χιόνι ἔπεφτε πυκνὸ καὶ κοράκια θρηνοῦσαν ἀπάνω ἀπ'τὰ κεφάλια τους...

Εἶχαν κυλιστεῖ ἐπάνω στὴ χλόη καὶ κυλιόντουσαν ἐκεῖ ἀρκετὴ ὥρα, στῆθος μὲ στῆθος, μὲ τὰ πόδια τεντωμένα καὶ ἀνοιχτά, σφίγγοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, συστρέφοντας τὰ σφιγμένα τους χέρια φυσομανῶντας.. Ἀκούγωταν ἡ ἀναπνοή τους ἰσχυρὴ καὶ γρήγορη. Αἷμα εἶχε ἀνεβῇ στὰ μάτια τους καὶ τὰ εἶχε πνίξει, αἷμα ἔκαιγε τὰ μάγουλά τους, ἡ φλέβες τοῦ λαιμοῦ των εἶχαν φουσκώσει κι' ἀπ' τ' ἄσπρα ἀπ'τὴν ὀργητα χείλη τους ἀφρὸς λευκὸς ἔβγαινε. Τοῦ Ντούλμερη τὸ μέτοπο ἦταν σχισμένο κι' αἷμα ἄφθονο ποῦτρεχε ἀπὸ κεῖ τὸν ἐστράβωνε. Ὁ Γκούζλας εἶχε γδαρμένα καὶ ματωμένα τὰ χέρια καὶ ἕνα μεγάλο μαῦρο μελανὸ σημάδι γύρω στὸ ζερβί του μάτι. Ἐσουρνώνταν ἀπάνω στὸ στῆθος τοῦ Ντούλμερη καὶ κατέβαλε ὑπεράνθρωπες προσπάθειες νὰ φτάσῃ καὶ νὰ τοῦ κόψῃ τὸ λαιμὸ μὲ τὰ δόντια. Δὲν ἔμοιαζαν μὲ τὰ παιδιὰ ποὺ πάνω στὸ μάλλωμά τους κυλιοῦντσι στὸ χῶμα καὶ δέρνουνται. Ἦταν μιὰ τρομερὴ ἀντρίκια πάλη,ἕνας ἀγῶνας λυκόσκυλλων ποὺ προσπαθοῦν νὰ πνίξῃ τὸ ἕνα τὸ ἄλλο. Σύννεφα θυμοῦ περνοῦσαν μπρὸς στὰ μάτια τους καὶ τὰ θόλωναν. Δὲν ἔλεγαν λέξι καὶ ἀπ'τὰ σφιγμένα του δόντια ξέφευγανγρυλλίσματα μανίας. Κανεὶς δὲν ἐφαίνονταν κεῖ πάνω. Τὸ ὀροπέδιο ἦταν ἔρημο, τὸ χιόνι ἔπεφτε πυκνὸ μέσα σὲ μιὰ νεκρικὴ σιωπὴ καὶ μονάχα πουλιὰ ἀνεμοπάλευαν μεσούρανα. Θὰ εἶχαν κάμει χρῆσι τῶν ντουφεκιῶν τους ἂν τὴν ὥρα ποὺ ὥρμησε ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλον δὲν τὰ εἶχαν ἀδειανά.

Ὁ Γκούζλας εἶχε τροβήξει ἕνα μονόκοπο ἰταλικὸ λάζο μὲ πλατιὰ κι' ἀστραφτερὴ λάμα κι' εἶχε χτυπήσει τὸν Ντούλμερη στὸ μέτοπο. Τὸ μαχαῖρι ὅμως εἶχε κυλίσει ἔπειτα ἀνάμεσα στὰ χόρτα καὶ κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ τὸ ξαναπάρῃ. Ἡ δίψα τοῦ αἵματος εἶχε ρθῇ τώρα στὸ Γκούζλα ἄσβεστη καὶ ἀσυγκράτητη καὶ προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ κατσβάλῃ τὸν ἀντίπαλό του. Σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ κυλιόντουσαν πάνω σὲ ξηρὰ χόρτα ἀγκομαχῶντας ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του κι' εἶδε μὲ τρόμον πῶς δέν ἦσαν παρὰ λίγες δρασκελιὲς μακρυὰ ἀπό τὴν ἄκρη τοῦ ἰσώματος κάτω ἀπ' τὸ ὁποῖο ἦσαν τρομεροὶ βράχοι καὶ πειὸ κάτω ἕνα βαθὺ σκοτεινὸ ρουμάνι. Αἰσθάνθηκε αἷμα του νὰ παγώνῃ κι' ἕναν ἴσκιο φόβου νὰ περνάῃ μπρὸς στὰ μάτια του. Σκέφηκε πῶς σὲ λίγα λεπτὰ ἂν τοῦ ἤτον ἔτσι γραμμένο μποροῦσε νὰ βρίσκεται κάτω στὸ βάθος τοῦ ρουμανιοῦ. ἕνας σωρὸς κόκκαλα σπασμένα καὶ σάρκες γεμάτες αἷμα. Ἔσφιξε τὰ δόντια του καὶ βλαστήμησε. Τὸ μέρος; ἦταν κατηφορικὸ καὶ κυλοῦσαν διαρκῶς πρὸς τὸ ἴδιο μέρος ποῦ τελείωνε τὸ ὀροπέδιο. Ὁ Ντούλμερης δὲν εἶχε δεῖ τίποτε. Εἶχε μεθύσει ἀπὸ θυμὸ καὶ λύσσα. Ὁ σκύλλος του λίγο παρέκει οὔρλιαζε. Τὰ κοράκια ψηλὰ ἄφηναν χαρμόσυνες καὶ ἄγριες κραυγές...

Ἕνα βῆμα τοὺς χώριζε τώρα ἀπ' τὸ γκρεμό. Ὁ Γκούζλας ἀνέπτυσε βαθειά. Προσπαθοῦσε νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὰ δυνατὰ μπράτσα τοῦ Ντούλμερη, ἔβριζε καὶ βλαστημοῦσε. Κοντὰ στὴν ἄκρη ποὺ ἔφερνε στὸ γκρεμὸ ἦταν μιὰ καμποῦρα ἀγριαπιδιά. Τὴν εἶδε, ἄπλωσε τὰ χέρια του καὶ τὴν ἀγκάλιασε. Ὁ Ντούλμερης τὸν κρατοῦσε ἀπ' τὰ γόνατα. Ἐλύγισε τὰ πόδια του κι' ἔπειτα τὰ τίναξε μ' ὁρμή. Ἄκουσε τὸ σῶμα τοῦΝτούλμερη νὰ κυλάῃ, κάτι νὰ σπάζῃ καὶ πέτρες νὰ φεύγουν πρὸς τὰ κάτω. Ἔπειτα κάτι τὸν ἔσφιξε δυνατὰ στὰ πόδια, γύρω στὶς γάμπες, ποὺ ἔμεναν κρεμασμένες κάτω πρὸς τὸ κενὸ κι' ἕνα βάρος μεγάλο κρεμάσθηκε ἀπ' ἐκεῖ. Ἔννοιωσε κρύον ἱδρῶτα νὰ τὸν πλημμυρίζῃ. Ὁ Ντούλμερης εἶχε κρεμασῃ ἀπὸ τὰ πόδια του. Δὲν μποροῦσε νὰ κινηθῇ πειά. Τὰ γέρια του ποῦχαν ἀγκαλιάσει τὸ δένδρο πονοῦσαν. Ἔννοιωθε ἕναν πόνο στὰ μηλίγγια, σὰν νὰ τοῦ κάρφω-

ναν χοντρὰ πυρωμένα καρφιά.

Μὲ δυσκολία, σὰν τὸ μυαλό του νἄχε σταματήσει, σκέφτηκε τὴ θέσι του. Ὁ Ντούλμερης δὲν θὰ κουραζόταν ποτὲ καὶ δὲν θ' ἀφήνοταν νὰ πέσῃ μόνος του κάτω στοὺς βράχους. Ἡ παράφορη μανία του θὰ τὸν κρατοῦσε γαντζωμένον ἐκεῖ, ὡς ὅτου νὰ κουραστῇ κι' αὐτός. Ὅσο γι' αὐτὸ τὸν ἤξερε καλὰ τὸν Ντούλμερη. Ἦταν ἄνθρωπος μὲ βίαια πάθη. Ἡ δύναμί του ἦταν ἀκατάβλητη, δύναμι ζώου, συνηθισμένου νὰ σχίζῃ καὶ νὰ ματώνῃ. Ἄρχισε νὰ μετράῃ τὰ δευτερόλεπτα μ' ἀγωνία. Σὲ μιὰ στιγμὴ θέλησε νὰ κυττάξῃ τὴν ὥρα στὸ ρολόγι του. Κατάλαβε ὅμως πῶς αὐτὸ θάταν ἀδύνατο. Τὰ χέρια του εἶχαν σφιχτῇ μὲ ὑπεράνθρωπη δύναμι στὸ ξηρὸ καὶ τραχὺ κορμὸ τοῦ δένδρου. Ἄκουγε τὸν Ντούλμερη ποὺ ταλαντευότουν κρεμασμένος ἀπὸ τὸν ἄκρη τῶν ποδιῶν του νὰ φυσᾷ μὲ ζθυμὸ καὶ νὰ μουρμουρίζῃ. Ἔπειτα τοῦρθε στὸ νοῦ του ἡ γυναῖκα του, τὸ σπίτι του. οἱ φίλοι του... Τί θἄλεγαν τάχα ὅλοι αὐτοί ; Θυμήθηκε τὰ καινούργια μαῦρα βελουδένια ροῦχα του ποὺ τἄχε φτιάσει καὶ δὲν τἄχε φορέσει ἀκόμα. Τὸ πανταλόνι τοῦ πήγαινε λίγο κοντό. Θυμήθηκε τὴ λεπτομέρεια αὐτὴ καὶ δυσφόρησε. Θυμήθηκε πάλι στερνὰ τὴ γυναῖκα του. Μποροῦσε νὰ ἦταν καὶ ἀθῶα, νὰ τὸν εἶχαν γελάσει. Ἀλήθεια, αὐτὸ δὲν τῶχε σκεφτεῖ. Φέρθηκε μὲ τυφλὸ πάθος χωρὶς νὰ ζητήσῃ νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια.

Τώρα ἦταν πειὰ ἀργά. Ὁ θάνατος ἀπαίσιος καὶ φρικτὸς τὸν περίμενε κάτου, στὸ βάθος τοῦ ρουμανιοῦ. Τὸν ἔσφιξε μιὰ λύπη, ἕνας πόνος καὶ θἄθελε νὰ κλάψῃ. Κἄτι ποῦ κουνιόταν πάνου στὰ χόρτα λίγο παρέκει τὸν ξάφνισε. Δὲν διέκρινε καλὰ ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ βρίσκοταν. Ἦταν ἕνα μαῦρο στρογγυλὸ πρᾶγμα ποὺ πηδοῦσε πρὸς τὸ μέρος του. Ὅταν πλησίασε, γνώρισε τὴν κουρούνα τοῦ δρόμου. Εἶχε σταθῇ τρία βήματα μακρυὰ σἂν νὰ καταλάβαινε τὴ θέσι του καὶ τὸν κύτταζε μ' ἕνα βλέμμα σοβαρό. Ἔπειτα μέσα στὸ κύταγμα αὐτὸ ξεχώρισε κἄποια πονηρίσ, κἄτι σἂν εἰρωνία.Τὸ πουλὶ κουνοῦσε πότε τὴν οὐρὰ καὶ πότε τὸ κεφάλι του σἂν νὰ τὸν φοβέριζε. Ἄρχισε νὰ θυμώνῃ κι' ἄφησε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ μιὰ χοντρὴ βλαστήμια. Ἡ κουροῦνα φτερούγισε καὶ κάθησε παρέκει κυττάζοντάς τον πάντα μὲ τὸ ἴδιο σκληρὸ βλέμμα. Ὁ Ντούλμερης ἄκουσε τὴ βλασημια καὶ κουνήθηκε ἀπότομα στὴν ἄκρη τῶν ποδιῶν του. Μουρμούρισε κἄτι κ' ὕστερα μίλησε καθαρὰ μὲ φωνὴ βραχνὴ κι'ἀλλαγμένη σἂν »ἄποιος νὰ τὸν ἔσφιγγε γιὰ νὰ τὸν πνίξῃ :

— Ἔξ μῆνες τὴν εἶχα δική μου τὴν Ἀννέλα. Ἑνηὰ νύχτες ἦταν ὅλη δική μου, ὡς τὸ πρωῖ σωστὲς ἑνηὰ νύχτες... Τὴ νύχτα τῆς πρωτομαγιᾶς, ἦταν ἡ πρώτη νύχτα, ὅταν λάλησε ὁ πρῶτος πετεινός. Ἦταν ἡ πούλια ἕνα καλάμι ἀπάνου ἀπ' τὸ βουνό...

Ὁ Γκούζλας ἔσφιξε τὸν κορμὸ σἂν νἄθελε νὰ τὸν ξεριζώσῃ κι' οὔρλιαξε :

— Ψέματα... Λὲς ψέματα !...

Ὁ Ντούλμερης φάνηκε πῶς δὲν τὸν ἄκουσε. Ἡ φωνή του εἶχε γίνει τώρα γλυκειὰ καὶ λυπημένη, ὅπως ὅταν τραγουδοῦσε γιὰ τὴ θάλασσα :

— Ἔχει μιὰ ἐλιὰ στὸ στῆθος πρὸς τὸ μέρος τοῦ χεριοῦ. Κι' ἄλλη μιὰ μεγάλη καὶ μαύρη σἂν κάρβουνο στὶς πλάτες. Τὴν ἔκανα ὅπως κάνουν τὰ μικρὰ παιδιά. Ἔχει ἕνα σημἀδι ἀπὸ δόντι ἐπάνω στὸ χέρι λίγο κάτου ἀπ' τὸν ὦμο καὶ τὸ σημάδι δὲν εἶνε δικό σου. Τὴ φίλησα στὸ στόμα, στὰ μάτια, ἐκεῖ ποὺ κλείνουν ἡ κλείδωσες τῶν χεριῶν κι' ἐκεῖ ποὺ σμίγουν ἡ πλάτες. Ἑνηὰ νύχτες ὡς τὸ πρωῖ... Σούρνοταν κάτω σἂν τὸ φεῖδι κι' ὅλο της τὸ κορμὶ ἦταν φλογισμένο ὅπως τό...

Τὴν τελευταία λέξι τὴν πῆρε ὁ ἄνεμος. Ὁ Γκούζλας ἔνοιωσε τὰ χέρια του νὰ τρέμουν. Κάτι βούΐζε στ' αὐτιά του σἂν μηχανὴ σιδηρουργείου. Τὰ μηλίγγια του χτυποῦσαν κ' ἡ καρδιά του μαζύ, χτύπους δυνατοὺς καὶ γρήγορους. Θέλησε νὰ κυττάξῃ τὸν οὐρανό· «Πάημῶν...». «Θεέ μου, Κύριε...», εἶπε. Ἄφησε τὸ δέντρο κι' αἰσθάνθηκεν ἕνα βίαιο σύρσιμο πρὸς τὰ κάτω. Τὸ σκυλὶ οὔρλιαζ' ἀκόμα. Τὰ κοράκια χόρευαν παράξενα κι' ἔκαναν μεγάλους γύρους στὸν οὐρανό...

Χάρης Σταματίου

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΒΡΟΧΕΣ

Καὶ ἄλλοτε ἐγράψαμεν περὶ παραδόξων βροχῶν.

Τὰ κατωτέρω ἐξηκριβωμένα ἀνέκδοτα δείχνουν πάλιν πόσην δύναμιν ἔχουν συνήθως αἱ καταιγίδες, τί μποροῦν νὰ σηκώσουν στὰ ὕψη καὶ νὰ τὸ ξαναρρίξουν στὴ γῆ.

Ὁ Βιτὰλ Μασσό, ἐφημέριος μιᾶς κοινότητος τοῦ κάτω Λειγηρος, εἶδε νὰ πέφτουν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τὸ 1820 ἐν καιρῷ καταιγίδος ἕνα σωρὸ ψάρια, ποὺ εἶχαν μῆκο; δύο ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου. Κατὰ τὸ ἴδιο ἔτος καὶ στὴν αὐτὴν ἐπαρχία, στὰ περίχωρα τῆς Νάντης, βρέθηκε ἔκτασις γῆς 400 μέτρων σκεπασμένη ἀπὸ ψάρια τριῶν ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου μήκους.

Εἰς τὴν Σκωτίαν ἄλλοτε ἔπεσε βροχή... ρεγκῶν !

Μιὰ θυελλωδεστάτην νύκτα τοῦ 1858 χιλιάδες ψαριῶν ἑνὸς ἑκατοστοῦ τοῦ μέτρου μήκους, ἔπεσαν στοὺς δρόμους τοῦ Καουσεμβούργου στὴν Τρανσυλβανία.

Παρόμοια παραδείγματα ὑπάρχουν ἄπειρα, ὥστε δὲν πρέπει νὰ παραξενεύεται κανεὶς οὔτε νὰ βρίσκῃ τὸ πρᾶγμα ἀδύνατον.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Οἱ ὀδοντοϊατροὶ στὴν Ἰαπωνία

Ὁ Ἰάπων ὀδοντοϊατρὸς προχειμένου νὰ βγάλῃ ἕνα δόντι, δὲν μεταχειρίζεται κανένα ἐργαλεῖο, παρὰ μόνο τα δάκτυλά του. Περίεργο αὐτό, ἀλλὰ πραγματικό. Γιὰ νὰ γίνῃ ὅμως καὶ ἀντιληπτὸ πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο οἱ Ἰάπωνες φοιτηταὶ τῆς ὀδοντοϊατρικῆς ἐξασκοῦνται στὴν τέχνην τους. Παίρνουν λοιπὸν μιὰ σανίδα ἀπὸ μαλακὸ ξύλο, τὴν τρυποῦν σὲ διάφορα σημεῖα, καὶ κατόπιν ἐφαρμόζουν στὶς τρύπες ξύλινα ὁμοιώματα δοντιῶν. Ὁ φοιτητὴς τώρα πρέπει νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴ σανίδα τὰ ὁμοιώματα αὐτά. Πιάνει τό καθένα μὲ τὸν ἀντίχειρα καὶ τὸ δείκτη τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ καὶ τὸ τραβάει καθέτως πρὸς τ' ἀπάνω, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ μετακινῇ τὴ σανίδα. Ἡ ἄσκησις αὐτὴ ἐπαναλαμβάνεται, ὡς ὅτου ὁ φοιτητὴς ἀποκτήσῃ τὴν ἀπαιτουμένη δεξιότητα γιὰ νὰ ἐφαρμόζῃ τ' ἀνωτέρω στὴς ἀνθρώπινες μασέλες, βγάζοντας μὲ τὸν ἴδιο τρόπο πραγματικὰ δόντια. Ἀποκτοῦν δὲ τέτοια ἱκανότητα οἱ φοιτηταὶ ὥστε μποροῦν σὲ ἕνα λεπτὸ νὰ βγάλουν καὶ πέντε ἕξη δόντια ἀπὸ τὸ ἴδιο στόμα.

Τὸ πρῶτο Ρωσσικὸ Μοναστῆρι

Δώδεκα χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπὸ τὴ Σεβαστούπολι, στὸ ἴδιο μέρος ποὺ εἶταν ὁ ἀρχαῖος ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος, ὅπου ἡ Ἰφιγένεια ἔγεινε ἱέρεια, βρίσκεται τώρα τὸ ἱστορικὸ μοναστῆρι τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ἡ τοποθεσία εἶναι πολὺ γραφικὴ καὶ πρὸ πάντων πρὸς τὸ μέρος ὅπου ὁ Ὀρέστης κι' ὁ Πυλάδης ἔκρυψαν τὴν βάρκαν τους, ὅταν ἐπρόκειτο ν' ἀνέβουν πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀρτέμιδος. Γιὰ τὸ μοναστῆρι αὐτὸ ὑπάρχει ἡ ἑξῆς παράδοσις : Τὸ 891 μ. Χ. Ἕλληνες ναυτικοὶ κινδυνεύοντες ἀπὸ τὴν τρομερὴ τρικυμία ποὺ τοὺς εἶχε πιάσει στὸν ὅρμο τοῦ Μπαλουκλαβᾶ, παρακαλοῦσαν τὸν Ἅγιο Γεώργιο νὰ τοὺς σώσῃ. Πράγματι, ὁ μεγαλομάρτυς τοὺς παρουσιάστηκε ἔφιππος ἀπάνω σ' ἕνα βράχο, ἡ τρικυμία ἐκόπασε καὶ τὸ καράβι τους κατώρθωσε νὰ προσορμισθῇ, κάτω ἀπὸ τὸ βράχο ὅπου φάνηκε ὁ Ἅγιος, ὅπου καὶ ηὗραν τὴν εἰκόνα του. Εἰς ἔνδειξιν τῆς εὐγνωμοσύνης τους οἱ Ἕλληνες ναυτικοὶ ἀπεφάσισαν καὶ ἔχτισαν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου τὸ ὁμώνυμό του μοναστῆρι τοῦ ὁποίου ὁ ναὸς εἶνε πολυτελέστατος καὶ τὸ ὁποῖο θεωρεῖται ὡς τὸ ἀρχαιότερο Ρωσσικὸ μοναστῆρι.

Πολύτιμα ἀναμνηστικὰ

Ἕνα ἀντίτυπο τῶν διηγημάτων τοῦ Βοκκακίου ἐκδόσεως Βενετίας τοῦ 1471, ἐπωλήθη προπολεμικῶς ἀντὶ 2360 λιρῶν στερλινῶν.

Τὸ ἐλεφαντοκόλλητο κάθισμα, τὸ ὁποῖο ἐχάρισε ἡ πόλις Λυβέκη στὸ βασιλέα τῆς Σουηδίας Γουστάβο ἐπωλήθη εἰς δημοπρασίαν τὸ 1823 ἀντὶ 58 000 φιορινίων.

Ἕνα βιβλίο ποὺ ἀνῆκε στὸ Σαίξπηρ κι' ἔφερε τὴν ἰδιόχειρο ὑπογραφή του, ἐπωλήθη ἐσχάτως ἀντὶ 250 λιρῶν στερλινῶν.

Κατὰ τὸ 1820 ἠγοράσθη παρά τινος παλαιοπώλου τὸ κρανίον τοῦ Καρτεσίου ἀντὶ 99 φράγκων.

Ὁ Φραγκίσκος Μπουρουτὲ ἀγόρασε ἀντὶ 72,750 φράγκων τοὺς δύο κοντυλοφόρους διὰ τῶν ὁποίων ὑπεγράφη τὸ 1801 ἡ συνθήκη τῆς Αμιέννης.

Μιὰ παλὴ καὶ ἐφθαρμένη φενάκη τοῦ φιλοσόφου Καντίου ἐπωλήθη εἰς τὴν μετριωτάτην τιμὴν τῶν 20 φράγκων, ἐνῶ ἐξ ἀντιθέτου ἄλλη φενάκη τοῦ Ἄγγλου φιλοσόφου Στέρν κατεκυρώθη τὸ 1828 εἰς δημοπρασίαν ἀντὶ 6430 φράγκων.

Τὸ 1816 ὁ λόρδος Σαλισπιουρὺ ἀγόρασε 730 στερλίνες ἕνα δόντι τοῦ Νεύνωνος τὸ ὁποῖον ἔβαλε γιὰ πέτρα στὸ δαχτυλίδι του.

Ὅταν ἔγινε ἡ μετακομιδὴ τῶν λειψάνων τοῦ Ἀβελάρδου καὶ τῆς Ἐλοΐζας ἕνας Ἄγγλος προσέφερε 200,000 φράγκα γιὰ ἕνα δόντι Ἐλοΐζας.

Τέλος μιὰ εἰκὼν τοῦ Μουρίλλο, παριστῶσα τὴν Παρθένον, ἠγοράσθη ἀντὶ 500000 φράγκων.

Ἕνα γραμματόσημο γιὰ προῖκα

Μιὰ ἐφημερὶς τῆς Κούβας ἐδημοσίευσε ἐσχάτως τὴν ἑξῆς ἀγγελία :

«Συλλέκτης γραμματοσήμων, ὁ ὁποῖος ἔχει συλλέξει ὑπὲρ τὰς δώδεκα χιλιάδας διαφόρων γραμματοσήμων, ζητεῖ πρὸς γάμον δεσποινίδα, ἡ ὁποία νὰ εἶναι ἐπίσης ἐνθουσιώδης συλλέκτρια, φθάνει μόνο νὰ ἔχῃ εἰς τὴν κατοχήν της τὸ κυανοῦν τῆς μιᾶς πέννας γραμματόσημον τῆς νήσου Μαυριτίου, ἐκδόσεως 1847.»

Ὁ κύριος αὐτός, καθὼς φαίνεται, οὔτε φιλοχρήματος εἶναι, οὔτε καὶ προικοθήρας γιατὶ τὸ ζητούμενον γραμματόσημο, ἂν κἀι εἶναι σπανιώτατο, δὲν ἔχει περισσότερα ἀξία ἀπὸ πενῆντα στερλίνες στὴ διεθνῆ ἀγορὰ γραμματοσήμων. Εἶναι δὲ καὶ ἐλάχιστα ἀπαιτητικός, γιατὶ δὲ ρωτᾶ διόλου οὔτε γιὰ τὴν οἰκογένεια, οὔτε γιὰ τὴν ἡλικία, οὔτε γιὰ τὴν καλλονή, τὴν ὑγεία καὶ τὸ χαρακτῆρα τῆς μελλούσης συζύγου του. Ζητεῖ μόνο ἕνα γραμματόσημο!...

Συλλέκτης